

Az értékek Európája?

2011 március 05. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Az Európai Parlament a közelmúltban felszólította a litván parlamentet, hogy utasítsa el a „homoszexuális kapcsolatok nyilvános népszerűsítését” büntető törvénytervezetet. Az EP hozzáteszi, hogy a kiskorúaknak szabadon hozzá kell férniük a homoszexualitással kapcsolatos információkhoz, valamint felkéri az Európai Bizottságot, hogy terjesszen elő tervet a homofóbia elleni küzdelemre.

Az állásfoglalást – amelyet a szocialista, a liberális, a zöld és az egyesült baloldal nevű frakciók közös indítványára fogadtak el – a képviselők szavával élve „egy sor aggasztó esemény” váltotta ki. Ezek között említendő a kiskorúaknak a köztájékoztatás káros hatásaitól való védelméről szóló törvény elfogadása; az, hogy a hatóságok megkísérelték betiltani az egyenlőségmenetet és a meleg büszkeség felvonulást; valamint az is, hogy vezető politikusok gyűjtő hangú, fenyegető hangvételű beszédeket tartottak, illetve gyűlöletbeszédet alkalmaztak.

E hírek hallatán az ember eltöpreng az európai integráció vezetői részéről sokszor elhangzó teátrális szólamról, miszerint az EU nem egyszeren csak egy gazdasági liberalizálásra épülő szövetség, hanem egyúttal az „értékek Európájának” letéteményese is. Mielőtt ebbe a töprengésbe belekezdnenék, szeretném hangsúlyozni, hogy ez az írás nem a homoszexualitásról, illetve annak társadalmi megítéléséről és politikai kezeléséről szól, hanem arról a sajátos jelenség-halmazról, amelyben az EU – közvetlenül az Európai Parlament – markánsan állást foglal az értékek Európáját érintő fontos kérdésben. És ebben a szempontból nincs jelentősége annak, hogy mi ez a kérdés. Csak a tény érdekes, hogy van egy probléma, ami foglalkoztatja a nyilvánosságot, és amelynek megítélésében a közvélemény megosztott.

A kérdés kapcsán tehát két dologról kellene elgondolkodnunk. Az egyik, hogy vajon a társadalom számára valóban azok a kérdések az igazán fontosak-e, amelyekről a közbeszéd szól, és tényleg magától értetődő-e, hogy az adott kérdésben mi a „korrekt” (türelmes, emberséges stb.) állásfoglalás, és mi nem az. Nehéz ma már pontosan rekonstruálni, hogy a homoszexuálisok problémája miként vált a nyugati közbeszéd egyik döntő fontosságú toposzává. Két dolog biztosnak látszik. Az egyik, hogy néhány évtizede a kérdés még egyáltalán nem is létezett, a másik pedig, hogy egészen bizonyosan senki nem kérdezte meg a „köznek a véleményét” arról, hogy akar-e a kérdéssel foglalkozni. Akár tetszik, akár nem, ebben a kérdésben is pontosan érzékelhető annak a rejtett „tematizációs hatalomnak” a jelenléte és szerepe, amely eldönti, hogy mi fontos, és mi nem. Az a tény, hogy a közvélemény-kutatások szerint egy ideje az emberek már valóban fontosnak tartják ezt a kérdést, azért meglepő, mert ha egy kérdést „alapzajként” állandóan napirenden tartanak, akkor aligha meglepő, hogy egy idő után mindenkinek az lesz az érzése, hogy itt valami nagyon fontos kérdésről van szó. (Függetlenül attól, hogy t foglalkoztatja-e vagy sem.)

Nem zárható tehát ki, hogy az ilyen kérdések napirenden tartása egyfelől arra szolgál, hogy elfoglalja a helyet más, esetleg sokkal fontosabb, de a globális véleményhatalom számára érdektelen vagy éppen kényes kérdéssel való

foglalkozás el?l. Másfel?l pedig arra, hogy ezen keresztül is megmutatható legyen, mi a politikailag korrekt véleményalkotás helyes módja. Az elég egyértelm?nek látszik, hogy a láthatatlan globális véleményhatalom azért véli dönt? fontosságúnak a kérdés napirenden tartását, mert ezen keresztül teszi világossá, hogy miként illik megnyilatkozni annak, aki nem akarja magára vonni a gy?löletbeszéd vádját. Mindenekel?tt a másság feltétlen elfogadása az alapfeltétele annak, hogy valaki ne „vívja ki” az értelmez?, majd az elhajlókat fegyelmez? véleményhatalom haragját. Ezzel mindössze az a gond, hogy esély sem volt ?szinte vitára: milyen másság az elfogadható és milyen másság nem.

A globális véleményhatalom, bár önmagát nyilván a „türelem” él? szobrának tekinti, számos dologgal módfellett türelmetlen, szóval a türelem szép erénye ritka tünemény. Hiszen a globális véleményhatalom európai uniós képvisel?i éppen most tettek tanúbizonyságot arról, hogy nem t?rik (türelmetlenek tehát!) azt a fajta másságot, ami abban nyilvánul (azaz csak nyilvánulna) meg, hogy nem annyira szeretné, ha például a kiskorúak számára is korlátlanul népszerűsíthet? lenne a homoszexua-litás. Esetleg azért nem szeretné ezt, mert úgy véli, hogy az emberi élet továbbvitele mégiscsak a heteroszexuá-lis pároktól várható. (Ami, lássuk be, formállogikailag kétségbevonhatatlan megállapítás.) És ha ez így van, akkor, bár tudjuk, hogy szigorúan tilos kiejtenünk a „normális” szót (újabb ékes példája a türelemnek), de mégiscsak ez a norma, hiszen ha nem ez lenne, az emberfaj fizikai léte csakhamar véget érne.

Mindez arra hívja fel a figyelmet, hogy a türelem megtestesüléseként tétélez?d?, ám valójában (önmaga szerint) nem is létező globális véleményhatalom úgy szeretne láthatatlan, ellen?rizhetetlen diktatúrát gyakorolni, hogy azt a világ minden lokalitása a szabadság kiteljesedéseként fogadja el. Nincs semmi kétségünk afel?l, hogy ez most Litvánia esetében is így lesz. Azt azonban nem árt tudni, hogy bár rövid távon a hatalmi akarat azt csinál, amit akar, ám a következményeket ? sem tudja elhárítani. És azok menetrendszer?en meg is fognak érkezni.
Bogár László, magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyaláztatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
